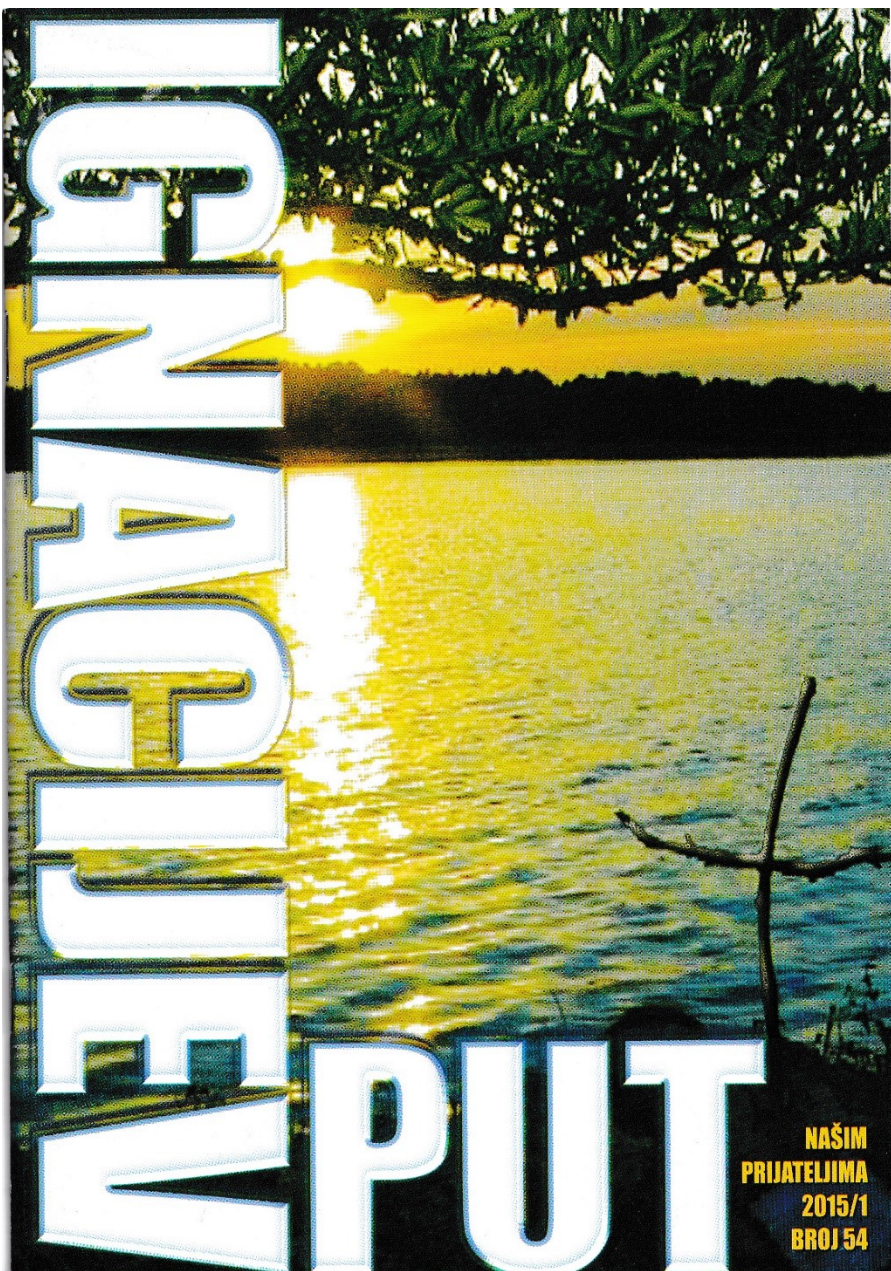

**NAŠIM
PRIJATELJIMA
2015/1
BROJ 54**

UVODNIK.....	3
VAŽNOST DIJALOGA ZA SUŽIVOT U RAZLIČITOSTI.....	4
SLUGA BOŽJI PETAR BARBARIĆ.....	6
SLUGA BOŽJI ANTE GABRIĆ.....	9
SVAKODNEVICA U NOVICIJATU.....	12
ĐAKONSKO REĐENJE U RIMU.....	13
UOČI SVEČENIČKOG REĐENJA.....	15
BITNO JE USTRAJATI.....	17
TIJELOVSKA PROCESIJA U SREDIŠTU ZAGREBA.....	19
NAŠI SLAVLJENICI.....	21
NAŠI POKOJNICI.....	24
NAŠA IZDANJA.....	25

IGNACIJEV PUT ■ INFORMATIVNI LIST ZA PRIJATELJE DRUŽBE ISUSOVE ■

■ ISSN 1331-8500 ■ I/2015 ■ broj 54 ■ godina XXX ■

■ Izdavač: Provincijalar Hrvatske pokrajne Družbe Isusove, Palmotičeva 31, HR-10 000 ZAGREB, t.p.p. 669 ■

■ Glavni i odgovorni urednik: Stjepan Harjač ■

Uredničko vijeće: Luka Ilić, Petar Klarić, Tomislav Vujeva ■

ignacijev.put@gmail.com ■ www.fdu.hr/ignacijev-put

Svoje dobrovoljne priloge možete slati na račun:

Hrvatska pokrajna Družbe Isusove (za ID) ■ Zagrebačka banka, 2360000-111576399

Dragi naši prijatelji i dobročinitelji, poštovani čitatelji!

Dva su događaja razveselila nas isusovce, kao i vjernike u Bosni i Hercegovini te vjernike kod nas u Hrvatskoj.

Prvi se dogodio u Rimu 18. ožujka 2015. Papa Franjo je ovlastio Kongregaciju za proglašenje svetaca da objavi dekret o herojskim krepostima Sluge Božjega Petra Barbarića, novaka Družbe Isusove, te odsad Petra možemo zvati: Časni Sluga Božji Petar Barbarić. Time je završen proces za beatifikaciju. Poslije ovoga slijedi dogovor o vremenu i mjestu za proglašenje blaženim Petra Barbarića.

Drugi se dogodio u Zagrebu gdje je započeo proces za beatifikaciju i kanonizaciju patra Ante Gabrića, gdje je proglašen Slugom Božjim, i to upravo na 100. godišnjicu njegova rođenja (28. veljače 1915.).

Ovi nas događaji ispunjaju radošću, a i obvezuju da se molimo za duhovna zvanja u našem narodu. I sam je Gospodin obdario našu Provinciju s novozaređenim đakonom Zdravkom Jelušićem i novim svećenicima Antom Topićem i Hrvojem Mravkom.

U ovom vremenu nemira i previranja ljudi su postali podijeljeni ne samo politički: na lijeve i desne, na crvene i crne, nego i na: siromašne i bogate, nezaposlene i zaposlene, radosne i žalosne, s nadom u srcu i očajne...

„Istina će vas osloboditi“ kaže Isus u evanđelju i on je sam ta istina. Isus moli Oca za nas da budemo *„posvećeni u istini“*.

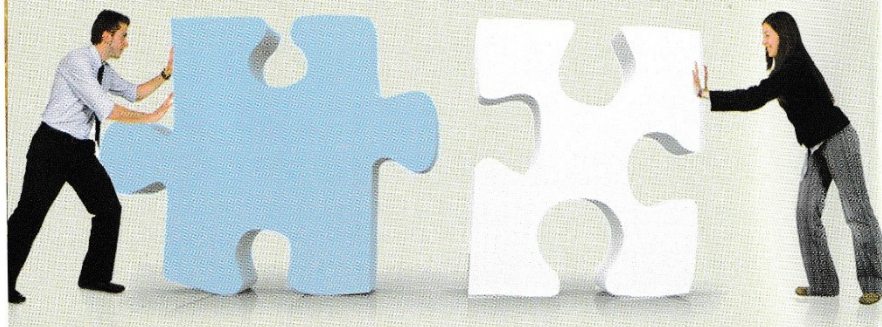
Nepriznavanje činjenica i privatizacija istine produbljuju nesloge i jaz među ljudima, stvaraju se tabori i rovovi iz kojih se, normalno, puca i uništava suprotna strana. Trgovi, ulice, radna okruženja, obitelji i druženja otrovani su nam još jednom rakom, a to je ogovaranje, kritiziranje i osuđivanje.

Razgovori i dijalog su koraci koji nas oslobađaju i dovode do jedne istine koja je zajednička svima.

Želimo biti mirotvorci, a i to je jedna od karakteristika Isusovih učenika: unositi mir u kuću, tj. u živote i srca ljudi. Jedini ispravni početak takvog djelovanja počinje od našeg vlastitog srca, da živimo u istini i dijalogu s Bogom i tako ćemo svoje vlastite rovove preobražavati u oaze mira koje su potrebne ljudima oko nas.

p. Stjepan Harjač

VAŽNOST DIJALOGA ZA SUŽIVOT U RAZLIČITOSTI – p. Anto Mišić

**Dvadeseto je stoljeće obilježeno sukobima, nasiljem, podjelama
među narodima i pojedincima.**

Razorene su tradicionalne zajednice, osobito obitelj, relativizirane etičke, moralne i društvene vrijednosti, ubijeno je više ljudi nego u svim stoljećima zajedno, uništena je priroda. Ništa nije sigurno sve je relativno – osnovno je načelo ponašanja u ponašanju i međuljudskim odnosima. Vrijeme u kojem živimo, početak 21. stoljeća, nije drukčije, ima naznaka da će biti i gore. Među ljudima vladaju podjele svake vrste (religijske, ideološke, etničke, civilizacijske, ekonomske...). A kršćani – tko

su oni, što čine i što bi trebali činiti? Može li kršćanstvo (kršćani) doprinijeti poboljšanju stanja u društvu i prirodi? Kršćani nikada ne smiju zaboraviti Isusove riječi da su „sol“ i „svjetlo svijeta“, bez čega svijet i život, u simboličkom i stvarnom smislu, ne mogu postojati.

Pretjerani individualizam, prisutan osobito u zemljama Europe i Amerike, pokazao se pogrešnim i neljudskim. Drastično je porasla razlika između bogatih i siromašnih, onih koji imaju svega u obilju

i onih kojima nedostaje i ono neophodno za preživljavanje. Moguću promjenu mentaliteta najavljuje porast svijesti i na bogatom Zapadu, da osim JA postoji i DRUGI, da je sloboda i blagostanje pojedinca ograničena potrebama drugih. Čovjek nije samo jedinka u svijetu, *nego je osoba višestrukih odnosa koji se ostvaruju u dijalogu*. Premda je čovjek *razgovorno biće* odnos prema drugima se ne smije zaustaviti samo na *izvanjskoj komunikaciji ideja*, nego mora uključiti cijelu osobu (*duh i tijelo*), sve ono što čovjek (osoba) jest, ima i treba. Stoga je čovjek u svojoj biti *dijaloško biće*, a *dijalog je temeljna ljudska potreba*.

Čovjek je i *religiozno biće*, uvijek bio i tako će biti, *ateizam je više iznimka nego pravilo*. Ta bitna ljudska oznaka, neovisna o podneblju, civilizaciji, kulturi i vremenu, mora ljude povezivati, a ne razdvajati. Uostalom, i sama riječ *religija* dolazi od latinske riječi *religare* što znači povezati zajedno. O *međusobnom odnosu (povezanosti) vjernika ne ovisi samo budućnost čovječanstva nego i opstanak planeta Zemlje* na kojem živimo. Ratovi ne ubijaju samo ljude i ono što su oni proizveli, nego i *prirodu*, koja je Božje stvorenje. Stoga *među-religijski dijalog ima i svoju ekološku dimenziju*. Zemlja, priroda općenito, nije samo objekt nego i subjekt s kojim treba ući u dijalog. Osluškivanjem poruka prirode, možemo shvatiti i kakva je budućnost čovječanstva, odnosno koju nam poruku šalje njezin Stvoritelj. Nije slučajno da u mnogim religijama upravo dijelovi prirode označuju posebnu vezu sa Svetim, od svete rijeke Ganges, brda Sinaja do Popokatapetla.

Dijalog i suživot su neki oblik religioznosti, religioznog djelovanja, svojevrсна liturgija, stoga je jasno da dijalog nije rezerviran samo za stručnjake. Budući da

je dijalog susret osoba, - a ne obrana pravovjerja vlastitih religijskih, političkih i drugih uvjerenja - te da čitav čovjek, kao čovjek, sudjeluje u dijalogu, nije ni moguće postati *stručnjak* za dijalog, kao što se ne može postati stručnjak za ljubav prema bližnjemu. Dijalog nije debatni klub ili politički sastanak na kojem se raspravljaju i brane različite opcije suprotstavljenih strana. Pozornica dijaloga je život, sa svim svojim rizicima i iznenađenjima, na kojoj sudjeluju osobe. Susret u dijalogu je, poput života koji ne želi završiti smrću, u stalnom je hodu prema naprijed. Svrha dijaloga nije postizanje potpunog suglasja ili brisanje razlika među različitim mišljenjima, stavovima, uvjerenjima i religijama, nego razumijevanje i ljubav. Svrha dijaloga nije učiniti dijalog suvišnim, nego da postane način života. Svrha dijaloga je konačno stvaranje ozračja prijateljstva, povjerenja jednih u druge i zadovoljstva u suživotu.

Na kraju se postavlja pitanje: je li dijalog i suživot uopće moguć? Jest, moguć je, ali nije lagan kao što nikada nije bilo lako drugoga prihvatiti, razumjeti, poštovati i ljubiti. I ne samo da je moguć, on je i nužan. Ovo će stoljeće i tisućljeće biti vrijeme dijaloga i suživota ili nas neće biti. Čovjek je svojim umom izmislio i proizveo previše sredstava za uništenje, previše je pozornosti posvetio umu, a zaboravio srce. Društvo bez kulture je kao biće bez duše, kultura dijaloga, stoga, nije hir besposlenih filozofa i svećenika, nego uvjet ljudskog opstanka u budućnosti. Svi smo uključeni i snosimo svoj dio odgovornosti u stvaranju budućnosti u kojoj će ljudska osoba dobiti središnje i najvažnije mjesto u ovom svijetu. Jedan od putova izgradnje boljeg svijeta jest i kultura dijaloga kao uvjet suživota u različitosti.

uredio Tomislav Vujeva

Sluga Božji Petar Barbarić – p. Božidar Nagy

Sluga Božji Petar Barbarić se rodio 19. svibnja 1874. u Šiljevištima, župa Klobuk, kao sin Ante Barbarića i Kate, rođene Tolj. Njegova rodna kuća je i dan danas sačuvana, a obnovio ju je Stanko Barbarić, unuk Petrova brata. Njegovi rodni zavičaj je bio hercegovački kamenjar i ljudi toga kraja borili su se sa škrtom zemljom kako bi preživjeli. No, makar je život bio težak, tamošnji svijet je imao veliku volju za život što se najbolje očituje u tome što su obitelji bile brojne. Roditelji Petra Barbarića su imali devetero djece: petoricu sinova i četiri kćeri. Bila je to pobožna i bogobojazna obitelj gdje su vjera, molitva, nedjeljna misa, post, slavljenje blagdana bile stvarnosti koje su bile samorazumljive.

Osim što su ga naučili čitati i pisati, Petrovi roditelji su mu svjedočili svoju vjeru, učili ga kršćanskom nauku te su u njega i ostalu svoju djecu usadili duhovne vrijednosti. Njegov najstariji brat je postao franjevac, a sâm Petar će u sjemenište. Mali katekizam je brzo usvojio i provodio vjerske istine i dužnosti u djelo, a također je i u molitvi rastao te se često pobožno molio. U proljeću godine 1881. primio je prvu pričest, a u ljetu iste godine sakrament potvrde. No to nije bio kraj njegovog duhovnog puta, kako to nažalost često biva danas, već je nastavio rasti.

Kad je imao 12 godina, u Veljacija je otvorena osnovna škola, prva u onom kraju. Petar Barbarić je bio među prvim njezinim đacima. I makar mu je do škole trebalo sat i pol hoda, želja za znanjem je bila jača i on je dvaput dnevno išao do škole i natrag kući. Bio je najbolji đak i, jer je bio nadaren, u dvije godine je završio četiri razreda i to s izvrsnim uspjehom. Kako roditelji nisu imali novaca za daljnje školovanje, nakon završetka prva četiri razreda je kratko vrijeme radio u trgovine obitelji Babić. Petar je bio vrijedan i marljiv radnik i njegov

gazda ga je zavolio kao vlastitog sina. No Petrov put je ipak bio drukčiji.

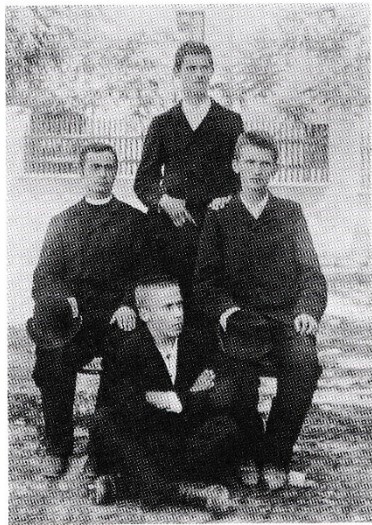
Godine 1889. rektor je travničkoga sjemeništa razaslao pismo učiteljima po Bosni i Hercegovini moleći ih da mu preporučie dobre i nadarene mladiće koji bi se željeli posvetiti svećeničkom staležu. Petrov učitelj Tomislav Vuksan ga se sjetio te ga preporučio. Petar je sâm napisao molbu, prikupio potrebne dokumente, nabavio ono osnovno te koncem kolovoza godine 1889. pošao s ocem na konju u Travnik. Našao se na cilju svojih želja. Sjemenište će mu postati drugi dragi dom, u kojem će toliko toga primiti u duhovnom, odgojnom i kulturnom pogledu. Bio je među prvima u svom razredu kroz svih osam razreda, a provodio je običan život tadašnjeg đaka sjemeništarca, ali upravo je revnim izvršavanjem svojih svakodnevnih dužnosti, poslušnošću, pobožnošću i ljubavlju spram svojih sudrugova bio neobičan u svojoj običnosti. Postao je pravo svjetlo travničkoga sjemeništa.

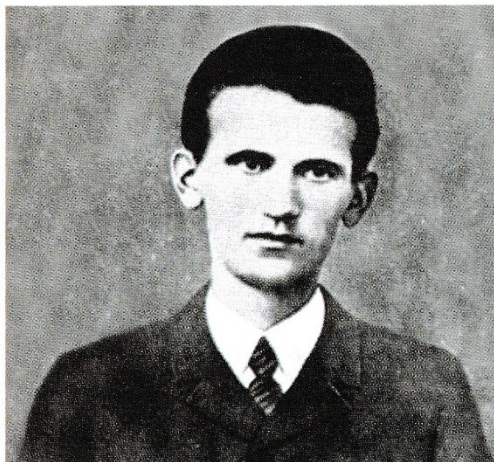
Petar je bio prirodan, zdravo ambiciozan, talentiran mladić, koji je imao pred očima jasan

cilj. Već od I. razreda postao je vrlo aktivan član Marijine kongregacije, zagrižan za pobožnost prema Bogorodici, za Srce Isusovo, za misijske, ekumenske, crkvene i domovinske ideale. Ozbiljno se spremio i izgrađivao za službu Crkvi i narodu. U višim mu je razredima pomalo dozrelo odluka da stupi u Družbu Isusovu i postane isusovac. Ali Božji planovi s njim su bili drukčiji. Naime, za vrijeme jedne šetnje Petar se teško razbolio, dobio sušicu i godinu dana kasnije je umro, ipak je prije svoje smrti položio isusovačke zavjete. U njegovoj bolesti i smrti se pokazala Petrova moralna i duhovna veličina što je vjerojatno najbolje izrazio o. Antun Puntigam, DI: „Ja ne mogu Petra Barbarića proglasiti svetim. Ali toliko mogu reći sasvim iskreno da si ne mogu predstaviti kako mladić može vjernije Bogu služiti i bolje na smrt se pripremiti nego li je to Barbarić učinio. I zato se ne bih čudio ako bi jednom bio proglašen svecem.“ Proces za proglašenjem blaženim i svetim se polako privodi kraju i uskoro će Petar Barbarić postati blaženikom.

Prikazat ćemo ukratko kako je teкао proces za proglašenjem blaženim i svetim Petra Barbarića. A kako bismo imali cjelovitu sliku o Petrovu procesu potrebno je nešto reći općenito o postupcima beatifikacije i kanonizacije što ih Crkva vodi kada jednoga svoga člana želi uzdići na oltar kao blaženika, odnosno sveca.

Prvi uvjet koji se traži da se jednoga vjernika proglasi blaženim, a potom i svetim, jest „fama sanctitatis“ – tj. glas o svetosti dotičnog kandidata koji je nastao na temelju njegovih vrline i sveta života čemu su bili svjedoci njegovi suvremenici. Glas o Petrovoj svetosti nastao je odmah nakon njegove smrti čemu je mnogo pridonio prvi Petrov životopis što ga je napisao o. Puntigam. Glas svetosti još se više proširio kad je Petrovo tijelo 1935. s travničkog groblja Bojne preneseno u kriptu sjemenišne crkve u Travniku. Bio je to daljnji poticaj da su ga vjernici počeli još više štovati i utjecati mu se u zagovor. Sve je to potaknulo crkvene vlasti da pokrenu postupak za Petrovu beatifikaciju koji redovito

vodi mjesni ordinarij, tj. biskup one biskupije u kojoj je kandidat oltara živio i gdje je umro. Tako je za Petrovu beatifikaciju postupak započeo u Sarajevu 1938. g. Proces se službeno zove „informativni biskupijski postupak za utvrđivanje herojskih kreposti.“ Za vrijeme postupka ispituju se živi svjedoci koji su kandidata poznavali. Premda je proces za Petra započeo nakon više od četrdeset godina poslije njegove smrti, bilo je još dosta živih svjedoka, njih preko 25, koji su o Petru dali svjedočanstvo i potvrdili heroizam njegovih kreposti. Osim svjedoka proučavaju se i spisi kandidata za oltar ako ih je ostavio iza sebe. Kod Petra je taj dio bio jednostavniji jer se sačuvalo samo malo njegovih izvornih pisanih dokumenata.

Biskupijski postupak za Petrovu beatifikaciju bio je dovršen 1943. god. nakon čega su spisi procesa bili poslani u Rim i predani na Kongregaciju za kauze svetaca gdje su se dalje proučavali. Zbog tadašnjih ratnih i poratnih godina, dolaska komunističkog režima na vlast, nestanka tijela Petra Barbarića te drugih okolnosti njegov je proces bio zastavljen na neko vrijeme. S dolaskom demo-

kracije i pronalaskom Petrova tijela proces je nastavljen.

Posljednjih godina napisana je tzv. *Pozicija* (broji oko tisuću stranica). To je najvažniji dokument u kojem se na temelju svih poslanih materijala od biskupijskog procesa dokazuje da je sluga Božji posjedovao kršćanske kreposti u herojskom stupnju. Nakon što *Pozicija* bude predana na Kongregaciju za kauze svetaca, ona ide u proceduru koja se sastoji u tome da je proučava komisija od devet teologa koji moraju dati svoje mišljenje je li sluga Božji Petar stvarno posjedovao

kršćanske kreposti u herojskom stupnju. Kada teolozi završe svoj posao, *Poziciju* proučava drugostupanjska komisija sastavljena od biskupa i kardinala. Nakon njihova mišljenja Papa izdaje dekret o herojskim krepostima dotičnog kandidata, što je i učinio ove godine. Naime, 18. ožujka 2015. papa Franjo primiviši u audijenciju kardinala Angela Amata, prefekta Kongregacije za proglašenje svetaca, ovlastio je Kongregaciju da objavi dekret o herojskim krepostima Sluge Božjega Petra Barbarića, novaka Družbe Isusove, te se odsad Petra može zvati: Časni Sluga Božji Petar Barbarić. Time je završen proces za beatifikaciju. Sada slijedi dogovor o vremenu i mjestu za proglašenje blaženim Petra Barbarića.

Zahvalimo Gospodinu na Petrovu životu u kojem je on pokazao kako nasljedovati Krista u revnom izvršavanju svojih svakodnevnih dužnosti. Neke po zagovoru Petra Barbarića i mi revnim izvršavanjem svakodnevnih dužnosti postanemo istinski nasljedovatelji Gospodina našeg Isusa Krista te tako postanemo svjetlo koje će ljude privlačiti k Bogu.

uredio Luka Ilić

Sluga Božji Ante Gabrić

Ja idem, ali ipak ostajem, vi ostanite, ali ipak idete sa mnom. Riječi su to p. Ante Gabrića kada se pozdravljao s vjernicima u Bazilici Srca Isusova u Zagrebu 1984. I zaista, ostao je u srcima tolikih naših vjernika u domovini i inozemstvu. Vjerujem da su mnogi čitatelji Ignacijeva puta, osobito oni starijih generacija, već dugo i predugo čekali ovu vijesti – p. Gabrić konačno je proglašen Slugom Božjim, proces za njegovu beatifikaciju i kanonizaciju konačno je počeo! I to ne bilo kada – upravo na 100. godišnjicu njegova rođenja. Tako smo eto, 27. godina nakon smrti p. Gabrića, u istom dano svečano otvorili dijecezanski proces za njegovu beatifikaciju te proslavili 100 godišnjicu njegova rođenja.

Kao što se mogli vidjeti, čuti i čitati u mnogim medijima (HRT, Nova Tv, Večernji list, Jutarnji list, HKR, Radio Marija, Radio Vatikan, Glas koncila, Glasnik SiM, Kana, da spomenem samo neke) proslava je bila zaista veličanstvena. Započela u subotu, 28. veljače Prvom sjednicom biskupijskog postupka za proglašenje blaženim sluge Božjega p. Ante Gabrića SJ. U svom je

prigodnom govoru kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački, podsjetio na riječi bl. Majke Terezije, koje je 1978. godine izrekla u Metkoviću: „Ljudi u Bengaliji su u p. Gabriću dobili Isusa. Preko njega i od njega doznali su da ih dragi Bog ljubi. Oni su doznali da su naša braća i sestre.“

Nadbiskupskim delegatom imenovan je pomoćni zagrebački biskup mons. Valentin Pozaić, Promicateljem pravde imenovan je preč. dr. Stjepan Šalković, a Bilježnikom vlč. mr. Mladen Škvorc. Na sjednici su bili prisutni i generalni postulator Družbe Isusove u Rimu p. Anton Witwer te splitsko-makarski nadbiskup mons. Marin Barišić. Bili su tu i predstavnici grada Metkovića, rodne župe sv. Ilije, sestre Majke Tereze. Svečani crkveni čin svojim pjevanjem uzveličali su Apostoli mira.

Svečana misa – srce proslave

Svečano euharistijsko slavlje istoga dana u bazilici Srca Isusova u Zagrebu predslavio je također kardinal Josip Bozanić. U koncelebraciji su

bili i splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić, pomoćni biskup zagrebački Valentin Pozaić, postulator svih isusovačkih kandidata za proglašenje blaženima i svetima iz Rima p. Anton Witwer, provincijal Hrvatske pokrajine Družbe Isusove p. Ante Tustonjić, kao i provincijali drugih redovničkih zajednica, više svećenika, među kojima i vicepostulator p. Antun Volenik. Misi je nazočila i rodbina p. Gabrića.

U pozdravnom govoru, superior p. Mirko Nikolić podsjetio je na povezanost bl. Majke Terezije i sluge Božjega p. Ante Gabrića, a u prigodnoj homiliji p. Antun Volenik je podsjetio na svetački lik p. Gabrića. Istaknuo je kako je on ozbiljno shvaćao svoje redovničke zavjete, osobito siromaštvo, dok je sam misijski zavjet učinio još puno prije. „Danas, kada zahvaljujemo Bogu da ga je dao prvo njegovoj obitelji, rodu Gabrića, potom isusovačkom redu i njegovim dvjema domovinama Hrvatskoj i Indiji, može nam se činiti da mu je sve bilo 'med i mlijeko'. No, puno

se na psalam 116, propovjednik je naglasio kako tu nalazimo opis istine koja se obistinila i u životu p. Gabrića: „Dragocjena je u očima Gospodinovim smrt pobožnika njegovih.“ U tom je kontekstu podsjetio na duhovnu oporuku koju je 28. listopada 1976., na kraju oproštajne propovijedi u bazilici Srca Isusova, izrekao p. Ante: „**I kad čujete da je p. Ante tamo pao, zadnji dah dao Isusu i dušama recite molitvu 'Isuse milostiv budi njegovoj duši.'**“ Riječi s njegove oproštajne propovijedi pokazuju koliko je ponizno mišljenje imao o sebi. No, oni koji su ga poznavali i pratili bili su odmah nakon njegove smrti sigurni u njegovu nebesku proslavu.

Pročitan je i „Proglas kauze beatifikacije p. Ante Gabrića, misionara u Indiji, člana Družbe Isusove“ koji je potpisao zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, a kojeg su vjernici pozdravili gromoglasnim pljeskom. Prije blagoslova kardinal Bozanić je istaknuo kako je i sam susreo p. Gabrića 1976. u Malom Lošinj, što je još je-

puta i on je s psalmistom morao ponavljati: 'Ja vjerujem i kada kažem nesretan sam veoma', ali ne bio to on, kada ne bi iz takve situacije okrenuo na dobro, na sreću i zahvaljivanje. **Poseban je osjećaj imao prema malenima jer je i sam sačuvao dušu djeteta,** upravo onakvu dušu bez koje nema ulaska u kraljevstvo Božje. Referirajući

dan dokaz da gotovo nema kutka domovine u koji p. Ante nije došao tijekom svojih pet posjeta.

Pater Gabrić i dalje govori i oduševljava

Po završetku mise prikazan je dokumentarni film „Tamo gdje palme cvatu“ novinarkе Ljiljane Bunjevac – Filipović u produkciji HRT-a, te

predstavljena knjiga Ivana Jurića, "Pisma p. Ante Gabrića rodbini u Metkoviću", nastala marom gospođe Roze Gabrić, rođakinje p. Ante.

Ne bi dostajalo prostora opisati što su sve Metković i Neretljani napravili kako bi se obilježila ova velika objelnica njihovog najpoznatijeg i najistaknutijeg sina. Metković i danas poznaje i dići se p. Gabrićem, a da tako i ostane pobrinule su se župe, škole, gradska i županijska tijela te je svako školsko dijete u dolini Neretve dobilo malenu knjižicu (izašla u nakladi od 7000 primjeraka) o p. Anti.

Proces ispitivanja svjedoka već je prilično napredovao, a isti takva proces slijedi i u Indiji, u biskupiji Baruiapur u kojoj je p. Gabrić djelovao. Uspostavljen je i arhiv te je postulaturna konačno dobila skromni, ali stalni prostor u kojemu može djelovati.

Sve ovo bilo bi nepotpuno bez barem malo onoga veselog duha koje je karakteriziralo našeg velikog misionara. Mnogima je u uspomeni ostao i zbog svojih dogodovština koje je opisivao u časopisu „Tamo gdje palme cvatu“, ali i u dječjem časopisu Mak. Jedna me se posebno dojmila – radi se o dječaku Šunirmolu. Nakon što mu je umrla sестrica Šunirmol postaje ministrant, a p. Ante to ovako opisuje: „Kišno doba: baš junački pljušti. Dječica ko' pokisli pjetlići trče prema crkvi. Ja ih iz ispovjedaonice gledam kroz prozor: 'Ma jest...'. Onda opet velim: 'Ma nije...' Ne može to biti mali Šunirmol. On nosi male, kratke hlače i na svetkovine crvenu „hlače-suknjicu“ svoje pokojne, nezaboravne sестrice Anime. A ovaj mali je u drugim, zapravo i predugim hlačama. Mokro, blato, hlače se podvile i mali se ispruži kao kakva žabica u blatu. No prije nego što bi rukom o ruku, već ne bio na nogama. Šunirmol. Nitko drugi! Pa kad je došao pred crkvu, ruke je po bengalskom metnuo na čelo pozdravio oltar, zaboravio na duge hlače i one se opet pod noge podvile, a Šunirmol se opet – ispruži koliko je dug i širok.“ Na misli je trebalo predvoditi procesiju s prinosom darova koja je u Indiji vrlo sveča-

na s plesom, pjevanjem, donošenjem raznih plodova i darova pa p. Ante nastavlja: „Rukama duge hlače valja podizati, jer će inače tri puta do oltara pasti... i on i tanjur s darovima.“ Našla se i špaga kojom su hlače svezane, ali „na putu špaga popustila... no ništa se nije dogodilo... Ja sam siguran da su mala Anima i anđeli čuvari s neba sletjeli i Šunirmolove duge hlače s obje strane držali... Lijepo je to od njih, baš im hvala!“ Mali makovci kasnije su saznali i za Šunirmolovu ozbiljnu bolest kada ga je majka, unatoč groznici, donosila u crkvu i molili su za njegovo ozdravljenje. U sljedećem Maku p. Ante ih je obradovao viješću da je dječak dobro.

P. Ante imao je dušu djeteta, valjda je zato imao snagu sveca. A takvi ljudi znaju biti mostovi između ljudi, naroda, zemalja. Možda to najbolje odražavaju sljedeći reci. Kada je preminuo, među mnogim pismima pronađeno je pismo jedne hrvatske djevojčice iz Australije u kojem piše djevojčici iz Maria Pollija (malog sela u koje je p. Ante pred kraj života radio i gdje je pokopan): „Draga sестrice Ana, evo ti tvoja sестrica po Kristu šalje deset dolara. Pa ti kupi sebi što hoćeš. Ja sam Marija. I živim u Australiji. Hvaljen Isus i Marija. Bog neka te čuva.“

Jedna od životnih odluka p. Ante bila je: kad god možeš razveseljuj druge. Vjerujemo da se sada veseli u diki nebeskoj i da je opet spreman biti kanal, put milosti Božje kao zagovornik. Evo i molitve koju možete moliti za svoju privatnu pobožnost.

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrdem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo. Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama. Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omilio, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju Te sada molimo... Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

p. Antun Volenik

Svakodnevnica u novicijatu

U novicijat sam ušao s još jednim kandidatom, Ivanom Junušićem. Nije nam dugo trebalo da se naviknemo na novi način života, pogotovo jer su nam u tome uvelike pomagali patri, novaci druge godine i sestre koje djeluju u našoj kući. Pomoglo je i to što je novicijat u Splitu, koji nam se brzo svidio. Nakon dva tjedna kandidature, obukli smo isusovačke talare i postali „pravi“ novaci.

Vrlo brzo sam vidio da sam došao na pravo mjesto, mjesto na kojem me Bog želi. Iako je novački način života potpuno drukčiji od onoga na koji sam navikao, otkrio sam da mi zapravo više odgovara ustaljeni dnevni red, ranije ustajanje, a pogotovo više molitve i svakodnevna sv. misa. Ni svakodnevne dužnosti poput pranja posuđa, spremanja blagovaonice i čišćenja kuće ne predstavljaju problem kada ih se shvati kao služenje samom Kristu. Osim toga, u novicijatu svakodnevno čitamo sv. Pismo, duhovno štivo i isusovačku literaturu. Najvažnije „točke“ u danu su sv. misa, razmatranje i ispit savjesti. Te tri stvari su okosnica isusovačke duhovnosti, i mogu reći da mi najviše pomažu u rastu u mudrosti i milosti.

Nakon početnih nekoliko mjeseci započele su pripreme za najvažniju „točku“ prve godine novicijata: mjesečne duhovne vježbe. Njih smo obavili tijekom korizme pod vodstvom našeg magistra, p. Stipe Balatinca. O tim duhovnim vježbama bih mogao napisati još jedan ovakav članak. Nadam se da je za ovaj osvrt dovoljno reći da su donijele velik

duhovni plod i da su učvrstile moje zvanje.

Nakon duhovnih vježbi nastavili smo s uobičajenom novačkim životom. Novaci druge godine su otišli na svoj eksperiment u Italiju pa smo Ivan i ja kroz mjesec dana sami

obavljali uobičajene poslove.

Od ostalih događaja s prve godine istaknuo bih sudjelovanje na isusovačkom hodočašću u Mariju Bistricu, susret novaka iz istočne Europe i Susret mladih isusovaca koji se ove godine održao u Rimu. S novacima iz istočne Europe smo se susreli u mjestu Zakopane, u Poljskoj. To nam je bilo vrijedno iskustvo susreta s ljudima različitih jezika i kultura koji su odlučili slijediti Krista na isti način.

Sada sam na drugoj godini novicijata i ovo pišem sa svog eksperimenta u Opatiji. U Splitu su sada petorica novaka prve godine koji proživljavaju slično iskustvo kao i ja, svaki na svoj način. Stoga nas sve preporučam u vaše molitve.

Marko Petričević

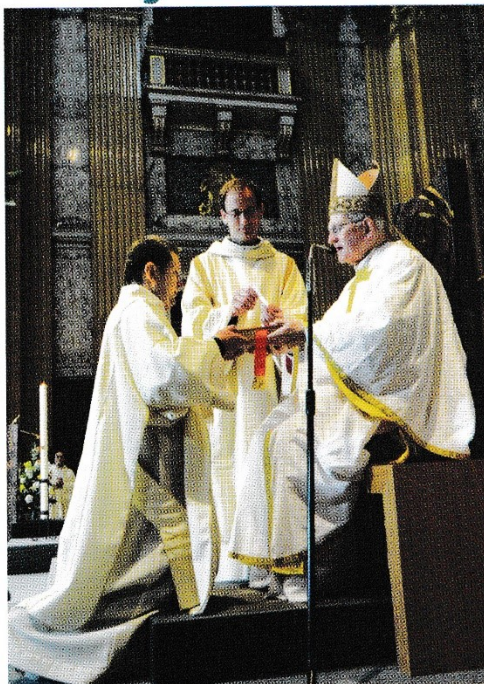
Đakonsko ređenje u Rimu

Zdravko Jelušić

Zaređen za đakona 7. travnja 2015.

Rođen sam u Varaždinu 2. listopada 1978. Želju za svećeničkim pozivom otkrio sam već u 13. godini života s dubokom željom da služim Gospodinu i svima potrebnima. Tako sam se odlučio krenuti u sjemenište gdje sam upoznao isusovce. Nakon druge godine teologije sam izišao iz bogoslovije misleći da to nije moj poziv. Tražeći smisao života nastavio sam studij filozofije kao laik u Zagrebu na Jordanovcu jer jednostavno mi je odgovarala blizina isusovaca. Uglavnom sam se dobro snašao u «vanjskom svijetu», ali kako je vrijeme prolazilo praznina u srcu je rasla. Kako sam neprestano osjećao želju za svećeničkim pozivom i bio zahvaćen ljepotom zajedništva te poznavajući dugo godina isusove, odlučio sam krenuti Ignacijevim putem.

Moj je život u novicijatu započeo ulaskom 24. rujna 2007. Gdje sam bio do 12. rujna 2009. kada sam položio zavjete. Bila je to prilika da bolje upoznam sebe, a tako i Gospodina; što preko molitve, što u odnosu sa drugima. Posebno mi ostaje sjećanje na gluhe i bolesne sa kojima sam se družio svake nedjelje. Radeći s njima otkrio sam vrijednost druge osobe, a tako sam otkrio svoje vlastite vrijednosti. U prvoj godini novicijata obavio

sam mjesečne duhovne vježbe. Uz pomoć razlučivanja duhova nastojao sam razlikovati vrijednosti koje me vode k Bogu od onih koje nemaju tu svrhu. Jedna od vrijednosti koja mi je bila nepoznata jest bol, patnja, što moja vlastita što bližnjih. U meditaciji o Isusovoj muci uvjerio sam se kako bol jeste dar od Boga. Moje odbijanje boli bio je problem koji me je držao zatvorenim u besmislu. Smisao života dolazi kad prihvatimo boli i prikazemo ih Bogu. Uglavnom, kroz te dvije godine doživio sam mnoga lijepa i korisna iskustva koja su

me ispunila i dala mi poleta za daljnji put.

Poslije novicijata sam otišao na magistetriju u Genovu u udrugu „San Marcelino“ koja se brine za beskućnike iz čitave Italije. Kroz te dvije godine, koliko sam bio u Genovi, osjećao sam da me je Bog vodio svojim putem krijepeći me u ljubavi. Ovo iskustvo rada sa i za beskućnike omogućilo mi je živjeti još radosnije. Dati bilo što drugome iz ljubavi pa i najmanje: pružiti ruku, osmijeh ili jednostavno biti blizu. Tako otkrivamo da se naše srce otvara i postaje sposobno «vidjeti» Boga, razumjeti Ga u drugima.

Trenutačno sam u Rimu gdje završavam zadnju godinu teologije na Gregorijani. Imati mogućnost života i studija u Rimu za mene je vrlo dragocjeno, a posebno me ispunilo radošću što sam ovdje zaređen za đakona. Bilo je to na uskršni utorak, 7. travnja 2015. u rimskoj crkvi Imena Isusova, Al Gesù.

Svečanu euharistiju i obred ređenja predvodio je kardinal James Harvey, nadstojnik papinske bazilike svetoga Pavla izvan zidina. Uz brojne svećenike u koncelecijaciji je bio i provincijal Hrvatske pokrajine Družbe Isusove p. Ante Tustonjić. Uz mene red đakonata primila su još šestorica isusovaca iz raznih dijelova svijeta.

Iskustvo života mi je pokazalo da, ako je osoba zaista pozvana bez obzira na razne probleme i kušnje, dolazi do cilja. Svi problemi koji se pojavljuju na putu, korisni su za rast osobe, što često ne razumijemo. Božji plan se otkriva postupno kroz molitvu, odricanja pa i preko pogrešaka. Ako nas je Bog pozvao onda se zauzima za nas, ipak o nama ovisi jesmo li spremni prihvatiti poziv. Sa zahvalnošću za sve primljene darove molim Gospodina da vodi, hrabri i štiti svoju dječicu.

uredio Tomislav Vujeva

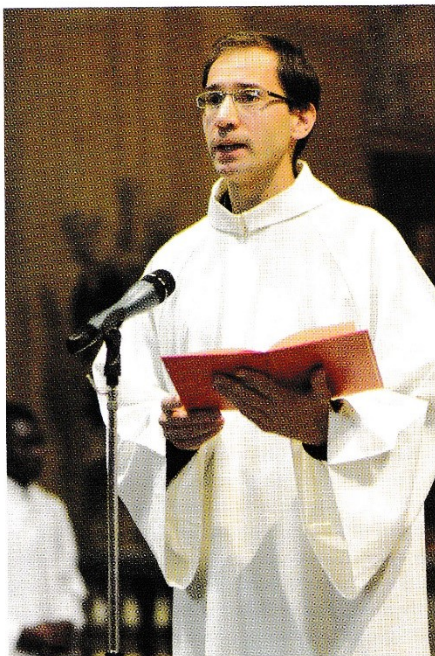

Uoči svećeničkog ređenja Hrvoje Mravak

Zašto svećenik-isusovac?

„Zašto ne?!” – bilo bi tipično isusovačko protupitanje. Pitanje „zašto ne!?” u mom slučaju skriva čitav jedan hod s Bogom, koji je svoj vrhunac imao u neposrednom duhovnom razlučivanju: kamo me Bog vodi (u svakodnevnicu), u kojem životnom staležu ću ostvariti svoju svrhu na zemlji, što može ispuniti duboku čežnju srca? I dok neki obave izbor zvanja ne sumnjajući i idući za onim što im se jasno pokazalo, kao što to učiniše sveci Pavao i sveci Matej, pošavši za Kristom; drugi to rade polaganije, iskustvom duhovne utjehe i suhoće, kao i iskustvom u prepoznavanju različitih duhova; treći pak razmišljaju zašto je čovjek na svijetu, naime da hvali Boga i da spasi svoju dušu, te nadahnuti tom željom odabiru. Ovo su neki opći kriteriji koji se u životu svake osobe koja teži Bogu odvijaju na poseban, originalan način

Da me netko prije deset godina pitao „zašto isusovac?”, odgovor bi dotičnoj osobi: „nema šanse.” – Danas pak sa zahvalnošću kažem: „Neka se proslavi Bog u ovom svetom zvanju!” Prije tih deset i više godina bio sam na početku cjeloživotnog puta zrelosti. Trebao sam počinuti određene pogreške u životu, potpuno izgubiti „smisao i svrhu” svog života, ući u ništavilo, prestati biti samodostatan, ponizno prihvatiti vlastitu ograničenost i poput Ignacija se dati voditi Duhom Božjim. Nije taj proces uvijek išao lako. Međutim, sva moja vrludanja prožimala je sad već žarka če-

žnja za pronalaskom smisla svog života... i kada sam na jednom studentskom vjeronauku (koji je vodio, vidi čuda, isusovac p. Luka Rada) doživio, poput tihe nutarnje vatre, da je to Ljubav – za mene više nije bilo drugog puta nego truditi se s tom ljubavi živjeti i sve više je prepoznavati u svojoj svakodnevici.

Ljubav mi, naravno, nije odmah otkrila u kojem staležu čezne da joj služim, jer je očito još „obrezivanja” (od navezanosti) trebalo na meni učiniti. Na tome putu k „ignacijevskoj indiferentnosti” umnogome su mi pomogle

Duhovne vježbe u svakodnevnom životu koje je vodio p. Slavko Pavin, još jedan isusovac u mom životu. U njima sam molio Gospodina da „ulije“ u mene svoj poziv: bilo to za brak, za svećeništvo ili redovništvo ili pak za ostvarenje u profesiji; da mi pokaže gdje ću mu najiskrenije služiti. Nekoliko je godina nakon tih duhovnih vježbi prošlo, ali srce nije na nikog i ništa dublje zaigralo. Sumnje su dolazile i odlazile – u njima sam ostajao vjeran Ignacijevom pravilu da u nejasnoćama i uzburkanostima duše ne treba mijenjati prijašnje odluke. Na koncu mi je Gospodin, na izletu na jedan naš mali jadranski otok, preko tamošnjeg svećenika poručio: „Što čekaš?“ Smatrao sam te riječi preuzetnima, samo izvanjskima, ali po povratku u Zagreb, kroz svakodnevnu molitvu i sv. Misu najprije sam doživio jasan radosni i mirni poziv da ostavim sve i služim Gospodinu i ljudima u svećeničkom staležu. Zatim sam se zapitao kamo – samo od sebe mi se „nametnula“ Družba Isusova, jer ignacijevska duhovnost (duhovne vježbe) su moj „duhovni dom“. I srce je konačno zaigralo, da sam isprva posumnjao dolazi li poziv od Gospodina; stoga sam napravio odmak (indiferentnost!) dva-tri mjeseca da odluka sazrije i, zamislite što, kada je došla jesen, srce nikada u životu nije bilo sigurnije i mirnije, i točno sam znao kada i kome se trebam javiti kako bih pristupio isusovcima. Snažno sam doživio Isusove riječi Petru: „Dok si bio mlađi, sam si se opasivao i hodio kamo si htio; ali kad ostariš, širiti ćeš ruke i drugi će te opasivati i voditi kamo nećeš.“

Ušavši u Novicijat Družbe Isusove u Splitu, stvari nisu počele teći same od sebe: bilo je to milosno vrijeme dubljeg upoznavanja isusovačkog načina postupanja, ali i vrijeme nutarnjih i vanjskih kušnji, jer se čovjek odjednom nađe u zajednici sa skupinom ljudi (posebno novaka) koje nije birao, nego mu ih je Gospodin darovao, sa svim prednostima

i manama tog dara. U tim novim odnosima sam još više počeo upoznavati samoga sebe: svoje vrline i mane. Tijekom novicijata obavio sam Velike duhovne vježbe u šutnji, družio se i radio sa splitskom zajednicom gluhih i nagluhih osoba, sudjelovao u aktivnostima kampa za mlade „Modrave“, proveo dva mjeseca na predivnom iskustvu pastoralnog rada u Isusovačkoj klasičnoj gimnaziji u Osijeku, njegovao teške bolesnike u Italiji i mnogo toga drugog što se trajno urezalo u srce.

Nakon dvije godine Novicijata poslan sam u Rim na trogodišnji studij teologije na Gregorijanskom sveučilištu i po njegovom završetku na studij školske pedagogije na Salezijanskom sveučilištu. Vrlo sam zahvalan na ovom iskustvu života izvan vlastite domovine, sa subračom iz 30-ak zemalja svijeta: pomoglo mi je iz šireg kuta gledati na vlastiti društveni kontekst, što je jedno veliko obogaćenje s kojim se vraćam u Hrvatsku provinciju. U Rimu sam dosta radio s mladima iz naše isusovačke škole ovdje i sada, sa zajednicom sv. Egidija, s beskućnicima koje ovdje zovemo „prijatelji s ulice“. Za boravka u Rimu posebno su mi draga bila ljeta, jer su mi, uz apostolate s mladima u Hrvatskoj, omogućili da upoznam neke isusovačke načine bivanja i rada u Španjolskoj (međunarodni susret mladih „Magis“), Njemačkoj (socijalni apostolat), Francuskoj (apostolat s moreplovcima) i Malti (Isusovačka izbjeglička služba). U svakom od tih mjesta osjećao sam se istovremeno kao stranac i kao kod kuće (jer sam sa subračom dijelio zajedničku ignacijevsku kulturu).

Sada, završavajući polako studije, pogled mi je uprt prema nadolazećem ređenju i novom životu i apostolatu koji s time dolaze. Svjestan svojih krhkosti i slabosti predajem se Gospodinu da u meni i preko mene izvrši ono što je Njegova ljubav namijenila – na dobro ljudi i Crkve.

uredio Tomislav Vujeva

Bitno je ustrajati

S obzirom da se nalazimo u Godini posvećenog života zamolili smo p. Ivana Hanga da se s nama prisjeti svog duhovnog puta.

Dragi pater, za početak recite vaše osnovne biografske podatke.

Rođen sam u Novom Sadu 03. srpnja 1940. godine. Jedini ja od nas šestero (roditelji: + Josip - sudac, + Emilija rođ. Đarmati, njihova djeca: Ivan (ja), Matej - diplomirani pravnik, Ljubica Hang Raguž - liječnik pedijatar, Anica - magistar farmacije) nisam rođen u Sremskim Karlovcima. Roditelji su nas odgajali sa puno ljubavi, u duhu katoličke vjere, i u vremenima nakon II. svjetskog rata. Maturirao sam u gimnaziji u Sremskim Karlovcima 1959. Studirao na PMF-u Sveučilišta u Zagrebu od 1959. do 1964. i postao diplomirani inženjer matematike. Profesor sam u gimnazijama u Novom Sadu, Tesliću te u Petoj gimnaziji u Zagrebu od 1965. do 1970. Asistent na katedri za matematiku Fakulteta strojarstva i brodogradnje Sveučilišta u Zagrebu od 1970. do 1974. I tada, rujna 1974., činim za vanjske promatrače neobičan korak: napuštam dotadašnje radno mjesto i stupam u Družbu Isusovu. Je li se dogodio kakav šok, razočaranje, prosvjetljenje koje je uvjetovalo ovu promjenu?

Odgovao sam u skromnoj katoličkoj obitelji.

Roditelji su nas okruživali toplinom te pomagali, razvijali naš ljudski, društveni, intelektualni, fizički rast. Sjećam se kako je moj brat bio ponosan kad mu je majka lijepo zakrpala moje hlače. Pamtim dobro kad nam je nakon blagoslova stanova župnik podijelio nešto novca, a mama rekla da smijemo kupiti naranča koliko hoćemo. Pojeo sam dvije naranče, koliko puno! Još jedna zgoda: U Novom Sadu, pred rat, novorođenčad se upisivala u matricu rođenih na Općini dok u Sremskim Karlovcima toga nije bilo. Poslije rata vlasti su uzele iz katoličkog i pravoslavnog župnog ureda matične knjige rođenih i to su postale službene civilne knjige matrice. Do 15.-16. godine u svim zgoda moja krsni list je bio onaj crkveni (jedini koji sam imao). Poslije su u školi trebali izvod iz matične knjige rođenih iz općine. Jasno da se ja nisam nalazio u toj knjizi novosadske općine. Tada sam doveo dva svjedoka koji su potvrdili da sam rođen, a jedan brzopleti novinar u novosadskom tjedniku među „novorođenim ove nedjelje“ upisuje i mene. Tako sam rođen dva puta u razmaku od petnaestak godina. Znalo se da sam vjernik i u moje srednjoškolsko i studentsko doba, a i dok sam bio srednjoškolski profesor, kao i asistent na fakulte-

tu. Stvar s mojim zvanjem lagano se razvijala. U razlučivanju između odluke da postanem svećenik, odnosno svećenik-redovnik, ili da ostanem u svijetu kao obiteljski čovjek nisam imao dovoljno jasnoće. Smatrao sam da mi treba ozbiljnija prednost za duhovno zvanje u mom nutarnjem odlučivanju, jer bi to značilo promjenu životnog puta. Od samog dolaska u Zagreb na studij imao sam duhovnika s kojim sam se konzultirao i o ovim stvarima. Zanimljivo, nekim osobama postalo je jasno da nutarnje želim duhovno zvanje i kad ja to sam još nisam vidio. Na primjer, kao mladi profesor u Zagrebu bio sam član studentske zajednice mladih „Jordan“, koju je vodio otac Ivan Fuček na župi Jordanovac. Na ručku ređenja na Jordanovcu pozdravio sam u ime zajednice „Jordan“ mladomisnike i nekoliko osoba je po tom govoru prepoznalo da ću stupiti u duhovno zvanje, ali meni još nije bilo dovoljno jasno. Postojala je ozbiljna opcija da stupim u Družbu Isusovu. Zgodno, pri egzaminaciji za ulazak u Družbu iskusni egzaminator, o. Ivan Kozelj, me pitao jesam li imao neke posebne pobožnosti, rekao sam da nisam. Ipak mi je kasnije postalo jasno kako sam krivo odgovorio p. Kozelju jer već više godina prakticirao sam savjet svog duhovnika o. Fučeka koji mi je predložio da u večernju molitvu uključim tri Zdravo Marije s molbom Gospi da dobijem svjetlo želi li me Gospodin vidjeti u duhovnom zvanju. Mnogošto duhovnik savjetuje, a tijekom vremena se to prestane prakticirati. Spomenuti savjet prakticirao sam više godina, očito je to pitanje u meni živo postojalo.

Zašto baš Družba Isusova?

O isusovcima sam još u školi slušao i čitao, dobro i loše, i stekao svoj vrlo pozitivan stav. Družbu sam pobliže upoznao za vrijeme studija družeći se s bogoslovima na Jordanovcu pri okupljanju grupe „Jordan“. Smatrao sam da će mi isusovački put najviše pomoći pri razvijanju Bogom danih darova te donošenju što više svjetla svijetu. Sama odluka o stupanju u Družbu zbila se na jednoj duhovnoj obnovi zajednice „Jordan“ kod sestara u Remetama. Sjećam se bio sam vrlo

raspoložen i... tada sam odlučio. Bilo je proljeće, a ostvarilo se na jesen, no konačna odluka onda je pala. Kad sam napokon došao da fizički stupim u Družbu, tamo sam zatekao svog prijatelja, profesora glazbe, Marijana Steinera, koji je također odlučio postati isusovac. Ni jedan od nas nije znao za odluku drugoga.

Koji su vam apostolati u Družbi bili posebno dragi?

Ja sam matematičar i svećenik i posebno mi je bio drag rad sa mladima, naročito predavanje matematike svojim slušačima vjernicima. Kao profesor razrednik nastojao sam stvarati od razredne grupe zajednicu. Za postdiplomski studij iz teologije na isusovačkom fakultetu Centre Sevres u Parizu najviše pozornosti sam posvetio ignacijevskoj duhovnosti. Više puta sam to mogao koristiti jer sam obnašao dužnost duhovnika u sjemeništu, bogosloviji i to mi je ostalo u dragom sjećanju.

Kako vidite budućnost redovništva?

Sve više dolaze vremena kada će svijet od nas tražiti prvorazredno angažirano svjedočenje, kada neće biti dovoljno živjeti kao kršćanin 90%. Redovnici su posebno pozvani na vjerodostojnost življenja kršćanstva. Možda u našem vremenu mladi pokazuju više jednostavnosti u življenju i ta komponenta za naše redovništvo može biti izričaj autentičnosti. Dakle, redovništvo ima budućnost, a ono što isusovci trebaju više unijeti u praksu jest timski, a ne samo individualni rad.

Savjet za mlade koji razmišljaju o duhovnom pozivu?

Bolje ću odlučivati o svom pozivu ako rastem u prihvaćanju Božje volje o mom pozivu, a to se posebno vidi kada naiđu teškoće, krize na tom putu. Netko reče: Najveći trenutak u vašem životu bit će kada spoznate ne kako vi Boga ljubite, već koliko On ljubi vas. Važno je ne stvarati svoga Isusa, već nastojati pronaći reálnog Isusa. I, naravno, ustrajati na tom putu.

Petar Klarić

Tijelovska procesija u središtu Zagreba

Župa Srca Isusova u Zagrebu prvi puta u svojoj povijesti uz ovogodišnji blagdan Tijelova organizirala je Tijelovsku proce-

siju središtem Zagreba. Nakon večernje mise oko tisuću vjernika pjevalo je i molilo na ulicama i trgovima našeg glavnog grada.

Procesija je krenula iz bazilike u Palmotićevoj ulici a monstrancu s Presvetim je nosio p. Ike Mandurić, dok su se putem pjevale euharistijske pjesme.

Na improviziranim postajama na Zrinjevcu, Strossmayerovom trgu, ispred umjetničkog paviljona i na Trgu kralja Tomislava održan je uobičajeni obred blagoslova s Presvetim. Nakon sat i pol polaganog hoda

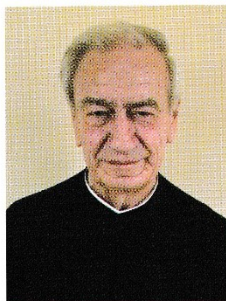
u bazilici je održano završno bogoslužje.

Koliko poznato, posljednja takva procesija održala se 1942. g. ali tada uz baziliku Srca Isusova u Palmotićevoj ulici još nije postojala župa. Najzaslužniji za organizaciju prve takve Tijelovske procesije su župnik p. Ivan Matić i njegovi suradnici.

www.isusovci.hr

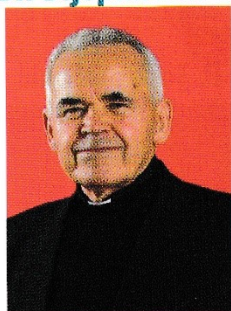
Naš slavljenici

P. Ivan Cindori

Rođen je 29. Ožujka 1938., a u Družbu Isusovu stupio je 1955. Bivio se misionarskim radom u Zambiji, bio je prefekt sjemeništa na Šalati u Zagrebu, djelovao je kao duhovnik u Rimu gdje je i jedno vrijeme vodio hrvatski odsjek Radio Vatikana. Bio je župnik i poglavar u Opatiji i Beogradu. Radio je u izdavaštvu isusovačkih knjiga, što i danas čini u isusovačkoj zajednici u Palmotićevoj, gdje i živi.

Br. Stjepan Dilber

Rođen je 24. Rujna 1936., a u Družbu Isusovu stupio je 1955. Bio je prefekt buduće Družbine braće, radio je u upravi izdavačke djelatnosti Filozofsko-teološkog instituta i „Glasnika Srca Isusova i Marijina“. 12 godina

je radio u nuncijaturi u Beogradu. Od 1966. aktivno podupire misijsku prokuraturu naše provincije, a danas vodi Misijski ured Hrvatske pokrajine Družbe Isusove te živi u isusovačkoj zajednici u Palmotićevoj u Zagrebu.

P. Valentin Miklobušec

Rođen je 17. ožujka 1937., a u Družbu Isusovu je stupio 1955. Bio je župnik župe Visoka u Splitu gdje je vodio i gradnju nove župne crkve i stana. Župničku službu obavljao je i u Prečkom u Zagrebu i na Zametu u Rijeci. Bio je urednik „Glasnika Srca Isusova i Marijina“ i predavao je vjeronauk u sjemeništu na Šalati. Danas se nalazi u isusovačkoj zajednici na Jordanovcu gdje obavlja dužnost arhivara Hrvatske pokrajine Družbe Isusove.

Br. Ivo Pavin

Rođen je 22. lipnja 1940., a u Družbu Isu-

sovu stupio je 1955. Djelovao je u Isusovačkim zajednicama u Splitu, Opatiji i Zagrebu, a do nedavno je boravio u Generalnoj kuriji Družbe Isusove u Rimu. Tamo je obavljao dužnosti sakristana, pomoćnika p. asistenta za istočnu Europu te subministra i dr. Danas pomaže u isusovačkom Novicijatu u Splitu.

Br. Ivo Matošević

Rođen je 13. listopada 1936., a u Družbu Isusovu je stupio 1955. Djelovao je u različitim mjestima, Novom Sadu, na Mljetu, u Borovici, Oborovu, Dubrovniku, Zagrebu, Sarajevu, Linzu. Od 1995. nalazi se u isusovačkoj Rezidenciji u Beču gdje i danas obavlja razne dužnosti.

P. Slavko Pavin

Rođen je 6. svibnja 1938., a u Družbu Isusovu je stupio 1955. Bio je superior u Opatiji, socij provincijala, superior u Osi-jeku, predavao je na Institutu za kršćansku

duhovnost pri KBF-u. Njegov glavni apostolat danas predstavljaju Duhovne vježbe u svakodnevnom životu koje redovno održava svake godine u isusovačkoj Rezidenciji u Palmotićevoj gdje i živi.

P. Franjo Pšeničnjak

Rođen je 19. listopada 1938., a u Družbu Isusovu je stupio 1955. Predavao je teologiju u Sarajevu, bio je poglavar isusovačke zajednice na Jordanovcu gdje je i predavao, bio je odgovoritelj sjemeništaraca na Fratrovcu i magister novaka u Splitu. Šest godina je bio provincijal Hrvatske pokrajine Družbe Isusove, a nakon toga urednik „Glasnika Srca Isusova i Marijina“. Danas se nalazi u isusovačkoj zajednici i Novicijatu u Splitu.

P. Josip Jelenić

Rođen je 27. studenog 1947., a u Družbu

Isusovu je stupio 1965. Predaje na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu, predavao je također na Hrvatskim studijima u Zagrebu i bio je zamjenik glavnog urednika časopisa za religioznu kulturu "Obnovljeni život". Bavi se sociologijom, sociologijom religije i socijalnom etikom. Trenutno živi u Rimu gdje je bio dekan Fakulteta društvenih znanosti na Papinskom sveučilištu Gregorijana, gdje i danas predaje.

P. Ljudevit Pichler

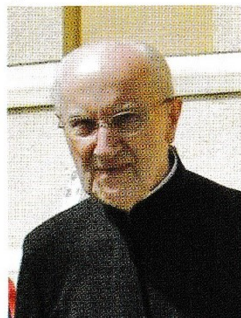

Rođen je 5. Srpnja 1915., a u Družbu Isusovu stupio je 1934. Za vrijeme 2. Svjetskog Rata bio je zadužen za Nijemce koji su bili zarobljeni u Francuskoj u kojoj je tada boravio. Po povratku u Rim prošao je glazbenu naobrazbu i studij, a 1956. postaje dirigent zbora Papinskog kolegija Russicum. Svoje apostolsko djelovanje i profesionalnu glazbenu karijeru usmjerio je na aktivnosti ovog kolegija koji je posvećen proučavanju i očuvanju tradicije istočnog kršćanstva. Danas se nalazi u mirovini u domu za stare i nemoćne u Rimu.

P. Ivan Fuček

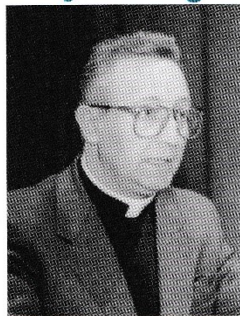
Rođen je 1. srpnja 1926, a u Družbu Isusovu je stupio 1944. Bio je predavač na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu

i na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove. Predavao je moralnu teologiju na Papinskom sveučilištu Gregorijani u Rimu od 1980. godine do umirovljenja. Također je bio teolog Apostolske pokorničarnice u Rimu.

Danas je član isusovačke zajednice u Opatici i djeluje kao duhovnik u neokatekumenskoj bogosloviji u Puli.

P. Janko Šagi

Rođen je 20. Studenog 1936., a u Družbu Isusovu stupio je 1953. Svoj svećenički i redovnički život posvetio je proučavanju Svetog Pisma i boravi u Rimu.

uredio Tomislav Vujeva

Naš pokojnici

p. Jure Bosančić

U petak 16. siječnja 2015. blago je u Gospodinu preminuo p. Jure Bosančić SJ, u 73. godini života, 57. godini Družbe i 43. godini svećeništva. Sprovod dragoga pokojnika održan je u ponedjeljak 19. siječnja 2015. na zagrebačkom groblju Mirogoj.

Jure Bosančić je rođen 4. travnja 1942. u Dugopolju. U Družbu Isusovu stupio je 1958. Nakon studija filozofije na FI' I DI u Zagrebu i teologije u Frankfurtu u Njemačkoj, za svećenika je zaređen u Zagrebu 1972. godine.

Na Salezijanskom sveučilištu u Rimu specijalizirao je odgojne znanosti i postigao akademski stupanj magistra. Djelovao je, između ostalog, i kao dugogodišnji odgovorniji u Nadbiskupskom sjemeništu na Šalati u Zagrebu gdje je vršio i službu rektora. Tijekom života obnašao je mnoge odgovorne službe u Družbi Isusovoj, a u posljednjim godinama bio tajnik provincijala Hrvatske pokrajine Družbe Isusove.

O. Jure Bosančić osobito je bio zauzet kao promicatelj i apostol u pastoralu obitelji. Desetljećima je organizirao i vodio Obiteljske ljetne škole u Zagrebu, do kraja života vodio je zaručnice tečajave diljem Hrvatske te bio jedan od inicijatora i prvi predstojnik Ureda za život i obitelj HBK (2002. – 2006.).

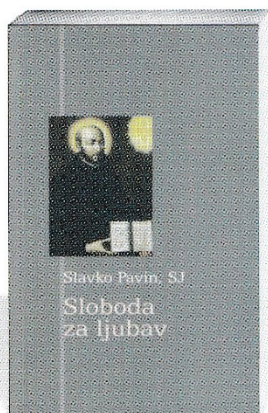
p. Ivan Knafelj

U četvrtak 26. veljače 2015., u Rimu, iznenada je preminuo o. Ivan Knafelj SJ. Smrt ga je zatekla u 85. godini života, 65. redovništva i 55. svećeništva. Ivan Knafelj je rođen 21. listopada 1930. u Beogradu. U novicijar Družbe Isusove u Zagrebu stupio je 7. rujna 1950. Nadbiskup zagrebački Franjo Šeper zaređio ga je za svećenika 28. srpnja 1960. Nakon studija teologije o. Ivan Knafelj je imenovan 1961. duhovnikom Međubiskupijskoga dječakog sjemeništa na Šalati u Zagrebu. Od 1981. do 1984. bio je duhovnik u Biskupskome sjemeništu u Dubrovniku. Početkom 1984. premješten je u Generalnu kuriju Družbe Isusove u Rimu gdje ostaje do smrti. Kroz 25 godina obnašao je službu regionalnoga tajnika isusovačke Asistencije za Istočnu Europu (1984.-2009.). Od 2009. do smrti bio je tajnik središnjeg Rimskog povijesnog arhiva Družbe Isusove.

uredio Petar Klarić

Naša izdanja

Sloboda za ljubav: Ignacijevske duhovne vježbe

Riječ je o trećem izdanju knjige koja je nastala kao plod dugogodišnjeg iskustva vođenja duhovnih vježbi p. Slavka Pavina po načelima sv. Ignacija Lojolskog. Razmatranja u ovoj knjizi su moljena, promišljena, življena, nadopunjavana novim osobnim iskustvima i uživo izgovarana mnogim skupinama u domovini i inozemstvu. Razmatranja su iz razdoblja od siječnja do lipnja 2002. godine kad je pater vodio duhovne vježbe u svakodnevnom životu za tristotinjak nazočnih sudionika. P. Pavin, kao dugogodišnji i iskusni voditelj duhovnih vježbi, u ovoj knjizi donosi pažljivo odabran izbor tekstova koji će vježbenika pratiti na putu susreta s Bogom. Vježbeniku je ponuđena mogućnost da, razmišljajući i moleći pod

vodstvom ovih tekstova, dopre dublje od razli-
ne ljudskih spoznaja – tamo gdje se duša su-
sreće s Bogom i gdje će, ovisno o predanju i ve-
likodušnosti, primiti uvide koje joj u iskrenoj
i poniznoj molitvi samo Bog može priopćiti.

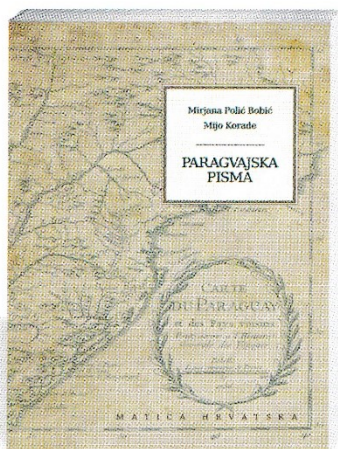

Filozofija Ruđera Josipa Boškovića

U ovom se zborniku, kojeg su uredili Niko-
la Stanković, Stipe Kutleša i Ivan Šestak, objav-

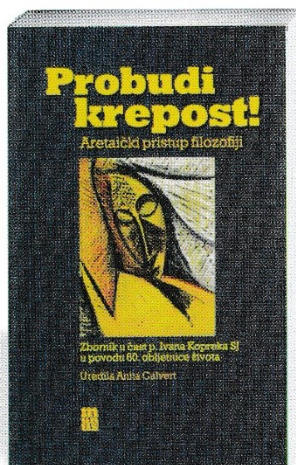
ljuju radovi koji su napisani prigodom međunarodnog znanstvenog simpozija »Filozofija Rudera Josipa Boškovića«, održanog na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu, 4. studenog 2011. godine, a povodom tristote obljetnice rođenja našega velikog znanstvenika i filozofa, isusovca Rudera Josipa Boškovića. Uz Filozofski fakultet Družbe Isusove u Zagrebu suorganizatori su simpozija bili: Hrvatski studiji Sveučilišta u Zagrebu, Institut za filozofiju iz Zagreba te Papinsko sveučilište Gregorijana

iz Rima. Urednici zbornika su se povodili temama radova koje su autori obrađivali, a one se pak odnose na strukturu misli Rudera Boškovića. Prvotno je tu riječ o njegovoj teoriji sila, pokušaju teorije svega kao i drugim temama iz prirodne filozofije koje u Boškovića uvijek graniče s onim metafizičkim, pa sve do izričitih metafizičkih tema o duši i Bogu te izvjesnosti i logici u spoznaji. I na kraju se nalazi rad o kemiji u doba prosvjetiteljstva, ukoliko se on vodi u vezu s Boškovićevom teorijom.

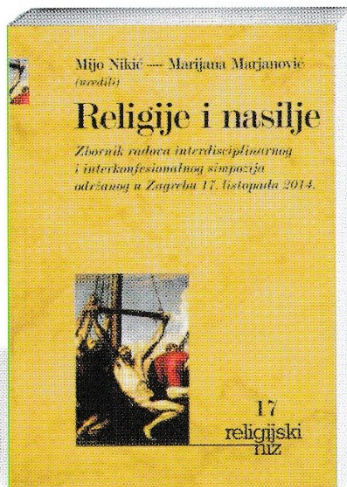
Paragvajska pisma

Knjiga »Paragvajska pisma: Ivan Marchesetti i Nikola Plantić: isusovci u Paragvajskoj provinciji Družbe Isusove« čiji su autori Mijo Korade, crkveni povjesničar i povjesničar kulture, te Mirjana Polić Bobić, hispanistica, urednica i književna prevoditeljica, je vrijedno djelo koje svjedoči o djelovanju hrvatskih isusovaca u Paragvaju. Srednjoeuropski su isusovci, po sudu povijesti i različitih struka, dali presudan doprinos razviku misijskih projekata, ali i sveukupnom udjelu Družbe Isusove u kolonijalnoj kulturi i književnosti. Pisma dvojice isusovaca iz nekadašnje Austrijske provincije Družbe Isusove, Ivana Krstitelja Marchesettija iz Rijeke i Nikole Plantića iz Zagreba, nude pogled u svakodnevni život misionara, stranaca i autohtonih američkih naroda što su ih isusovci pokrštavali na južnoameričkome kontinentu u 18. stoljeću. Objavljena u španjolskom izvorniku i hrvatskom prijevodu, pisma dvojice misionara popraćena su znanstvenim studijama o njihovu životu, radu i utjecaju na njihove suvremenike i kasnije naraštaje.

Probudi krepост! Aretaički pristup filozofiji

»Probudi krepост! Aretaički pristup filozofiji« je zbornik u čast o. Ivana Kopraka SJ u povodu 60. obljetnice života u izdanju biblioteke Munus. Zbornik su uredili Anita Calvert i voditelj Hrvatskih studija Josip Talanga. Zbornik je svrstan u filozofsku disciplinu etike krepости u skladu s rasponom Koprakova istraživačkoga opusa, a uz autorske priloge sadrži bibliografiju njegovih radova, biografiju i popis kolegija raznovrsnih filozofskih teorija i autora o kojima je predavao od osnutka Filozofskoga fakulteta Družbe Isusove. Neke od tema koje su obrađene u zborniku vrijedan su prilog istraživanju Koprakove misli. Čitateljima je, među ostalim, ponuđen uvid u razmatranje o dostojanstvu ljudske osobe u misli Ivana Kopraka, razmišljanje o ulozi ljepote u otkrivanju vrijednosti i izgradnji ljudske osobe te o etičkom eksperimentu i etici vrline.

Religije i nasilje

»Religije i nasilje« je zbornik radova interdisciplinarnog i interkonfesionalnog simpozija održanog u Zagrebu 17. listopada 2014. na Filozofskoga fakultetu Družbe Isusove. Urednici zbornika su Mijo Nikić i Marijana Marjanović. Autori su radova su nastojali obraditi problem nasilja s različitih gledišta: psihologije, filozofije, religije, itd., te su se dotakli tema poput progona knjige kroz stoljeća, što o nasilju govore židovstvo, islam i kršćanstvo, problemu obiteljskog nasilja te nasilja u medijima. Članci u zborniku tako podastiru višespektan i obuhvatan pristup fenomenu nasilja, kako povijesnom tako i sadašnjem, aktualnom.

uredio **Luka Ilić**

„Tko god pije ove vode,
opet će ožednjeti.
A tko bude pio vode koju ću mu ja dati,
ne, neće ožednjeti nikada:
voda koju ću mu ja dati
postat će u njemu izvorom vode
koja struji u život vječni.“